

[Thestrup.]

skønhedsbegrebet varierer fra tid til tid, og at nye skønheder opstår, hvor de gamle går under. Plantagernes skønhed er ikke mindre end de heders, hvorpå de engang blev anlagt, og jeg har set områder indvundet fra søer og moser, ja, endog fra søterritorium, der i skønhedsværdi langt oversteg, hvad der tidligere havde været der. Vi kan ikke, og vi skal ikke standse udviklingen; derfor ønsker jeg begrænsninger i og en forsigtig administration af disse fredningsmuligheder.

Det næste punkt er det vanskelige punkt om erstatning. Spørgsmålet er jo, om det indgreb, man her vil foretage, kan falde ind under de såkaldte erstatningsfri reguleringer af ejendomsretten. Jeg kan ikke se, at dette er tilfældet, jeg kan ikke se, at det kan falde ind under de erstatningsfri reguleringer, og jeg vil gerne ligesom det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen henvise til Poul Andersens udtalelser i statsforfatningsretten, som det ærede medlem lige har citeret, og som jeg ikke igen skal citere.

Jeg henviser ligeledes til det, at der ved § 46 i lov af 29. marts 1957 om bestyrelse af de offentlige veje også indrømmes erstatning til en ejer, der som følge af bygge- linjepålæg afskæres fra en efter ejendommens beliggenhed og øvrige beskaffenhed økonomisk rimelig og forsvarlig udnyttelse af arealet svarende til den af andre tilstødende eller omliggende arealer faktisk stedfindende udnyttelse. Jeg minder om vore lange og besværlige forhandlinger forud for loven af 1961. Jeg tror ikke, jeg tager meget fejl, når jeg siger, at det var netop vor hensigt at nå frem til noget af det, som vejbestyrelsesloven her har givet udtryk for.

Jeg vil også minde om, at det er ikke fra oppositionens side, at den nuværende formulering af § 22s erstatningsbestemmelse er kommet. Fra oppositionens side foreslog vi, at vi en overgang, i 5 år eller lignende, skulle lægge en art spærreregulering over hele området og gøre det til en art tredje zone, og at man så skulle give en erstatning efter zonenlovens regler. Det var det høje ministerium, der ikke ville være med hertil og i stedet for kom med den nuværende erstatningsbestemmelse, som den nu selv kritiserer så stærkt, og som jeg ganske vist også selv kan indse ikke er blevet så klar og så tydelig, som man kunne have ønsket. Men til trods

for alt, hvad der kan siges om, at den nuværende erstatningsbestemmelse ikke er blevet således, som den var tænkt, så følger deraf dog i alt fald ikke, at man skal stryge erstatningsbestemmelsen. Jeg henstiller indtrængende, at vi søger at give erstatningsbestemmelsen en rigtig formulering, men jeg kan samtidig sige, at mit parti står fast på, at der skal gives erstatning, og at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at hævde, at her foreligger erstatningspligt i henhold til grundloven.

Den højtærede justitsministers opfattelse af ejendomsretten og dens grundlovsmæssige beskyttelse deler jeg ikke, og jeg står, som man vil se, ikke ene med min opfattelse. Jeg har gentagne gange her i tinget gjort rede for min opfattelse. Jeg har diskuteret den også i alt fald en gang med den højtærede justitsminister, og jeg er skam bange for, at det meget let kan komme til at gå sådan, at vi igen kan komme til at debattere dette spørgsmål. Men jeg kan nu ikke helt opgive håbet om, at vi i udvalget skal nå til enighed og nå til en sådan ordning, at vi får en erstatningsbestemmelse, der er klar og tydelig og alligevel i overensstemmelse med min opfattelse af meningen med grundlovens § 73.

Det tredje spørgsmål er spørgsmålet om lovens administration, og jeg må sige med det samme, at vi ikke kan være med til at lægge de egentlige afgørelser over til fredningsplanudvalgene og ministeren. Jeg ser ingen grund til at tage de vigtigste afgørelser bort fra ankenævnene og fredningsnævnene og overfredningsnævnet. Disse udvalgs sammensætning og erfaringer er en garanti for alt for vidtgående beslutninger.

Jeg vil håbe, at vi kan nå til enighed om denne lov. En stor del af dens effektivitet beror på, at den er et enigt folketingens værk. Selve fredningssagen, der efter min mening er noget meget vigtigt i vort samfund, vil lide skade, hvis den bliver draget ind i den partipolitiske strid. Vi vil fra vor side bidrage til at finde frem til en løsning i enighed.

Med disse ord kan jeg tilsige mit partis medvirken til behandlingen af lovforslaget.

Det vil af det, jeg har sagt, fremgå, at jeg ikke kan gå med til det lovforslag, der er fremsat af det ærede medlem hr. Vivike m. fl.